

6/2012

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

Lionel Davoust

Bitva pro vzpomínku

Lavie Tidhar

Vůně pomerančovníků

Lael Salaets

Aureola

České povídky

Petra Štarková

Válka Daniela Ostrovského

Hanuš Seiner

Montevideo

Eva Hauserová

Vlčí tvář

Dana Rusková

Sbohem, Atlantido

Milan Petrák

Deset deka vesmíru

Pavel Houser

Rýže, olej, káva

Publicistika

Jason Sanford

Neptejte se, koho děsí zombie...

Nás všechny!

Martin Zhouf

Rozhovor s Jurajem Maxonem

www.casopisxb1.cz

Cena: 75 Kč – 3,05 euro

9

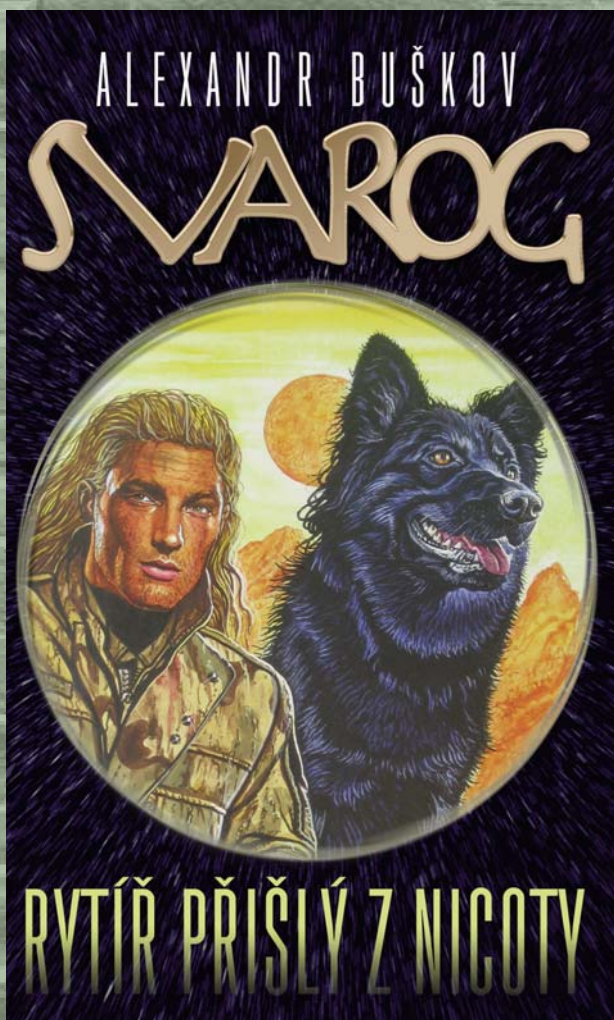
771804 660004

0 6

Nina Allanová

Rukavice hozená Bohu

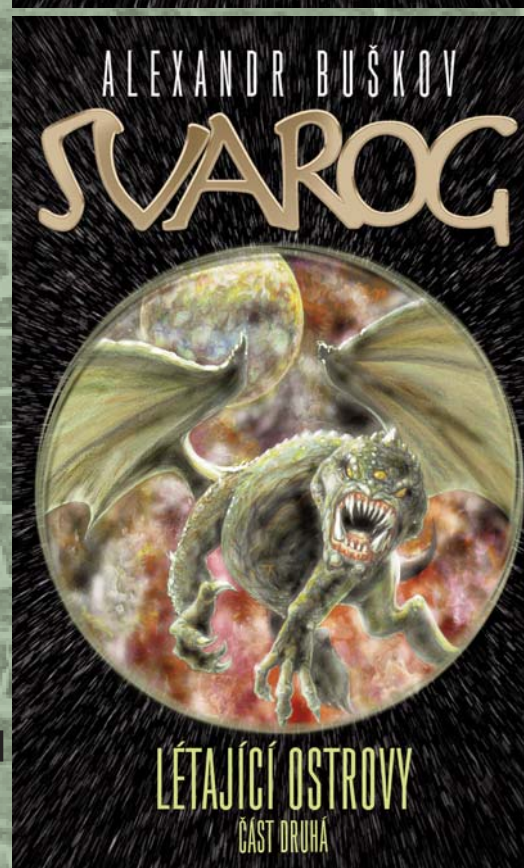
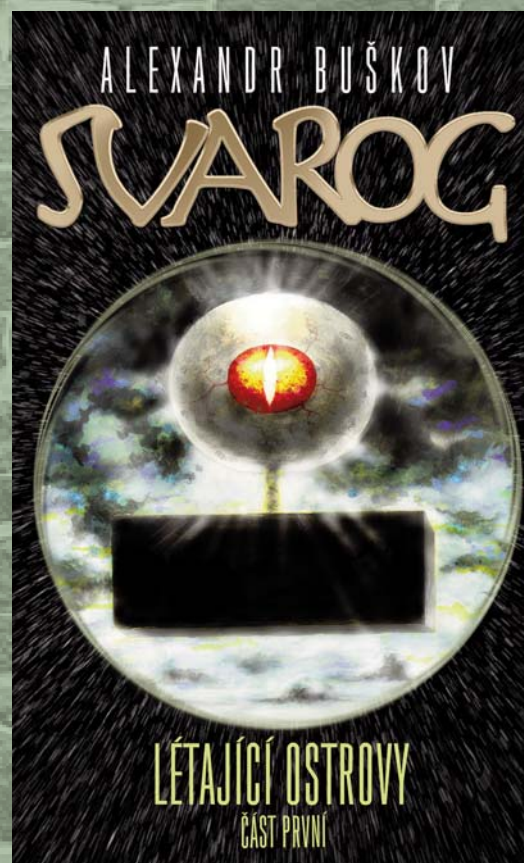
Rytíř přišlý z nicoty

Znuděný major-výsadbkář Stanislav Svarog, slouží v zapadlé posádce v Mongolsku, podvědomě dychtí po boji a bitvách. Starý mongolský šaman mu pomůže dosáhnout svého. Jednoho dne Svaroga do sebe vsaje příšerný trychtýř prostoru a času. Svarog se ocitne na planetě Talar, ve světě, kde žijí larové, kteří jsou velmi schopnými čaroději a jsou prakticky nesmrtelní. Žijí a vládou ze svých létajících zámků. Jejich život je jen zábava a dvorské intriky, nezajímají se o život prostých smrtelníků žijících dole na zemi. Svarog patří mezi ně a jeho příchod do tohoto světa je spojován s prastarým proroctvím, které naznačuje, že právě on by mohl být katalyzátorem možných změn na Talaru.

Létající ostrovy

Hluboko pod létajícími zámky larů narůstá nebezpečí. Na území Třech království před mnoha lety vtrhly Satanovy oči, prapodivná stvoření, která zabíjejí lidi a umějí přijímat jejich vzhled. Zákulisní intriky larů donutí Svaroga vypravit se inkognito dolů na zem, pokusit se zničit „vrata“, kterými se tato stvoření dostávají na Talar a tak zachránit Tři království.

www.poutnik-knihy.cz

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Lionel Davoust: Bitva pro vzpomínku	3
Lavie Tidhar: Vůně pomerančovníků	9
Lael Salaets: Aureola	14
Nina Allanová: Rukavice hozená Bohu	22

Domácí SF

Petra Štarková: Válka Daniela Ostrovského	30
Hanuš Seiner: Montevideo	38
Eva Hauserová: Vlčí tvář	42
Dana Rusková: Sbohem, Atlantido	47
Milan Petrák: Deset deka vesmíru	56
Pavel Houser: Rýže, olej, káva	58

Publicistika

Jan Kotouč: <i>Rozhovor s Davidem Weberem</i>	60
<i>Fandomanie</i>	62
Jason Sanford: <i>Neptejte se, koho děsí zombie...</i>	63
Antonín Tesař: <i>Divoké planety a světelné roky...</i>	65
Martin Zhouf: <i>Čeští a Slovenští výtvarníci SF a F..</i>	80

Fantastická věda

Ochladí světlé střechy zemské klima?;	
Supersilné nožky sarančích; Safíry u červených obrů;	
Merkurův oheň a led; Vybuchovali ichtyosauři?	64

Filmfaroniáda

<i>Filmová soutěž:</i> Prometheus	68
<i>Filmové premiéry:</i> Bitevní loď; Hladové hry; Hněv Titánů;	
Sněhurka; Želvy ninja; Ocelová pěst; Klapka!	69

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům;</i> Lili St. Crow: Andělé noci;	
Petr Matějček: Artefakt moci – ultimátum čarodějů;	
Carlos Ruiz Zafón: Marina; C. D. Payne: Neviditelný;	
Steven Pressfield: Profesionální voják;	
Kat Richardsonová: Šerochodec; Ch. Buehlman: Ti za řekou;	
Robert Hugh Benson: Zrcadlo ze Shalottu;	
James Barclay: Kroniky Havranů – Zloděj úsvitu;	
Brandon Sanderson: Cesta králů; Dracula;	
Indiana Jones – Omnibus: Další dobrodružství; <i>Nové knihy</i>	73

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Vydává

Konektor XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a.s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 6. 2012

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno
jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana **Maciej Garbacz**

Dinocon

Sleziny scifistů jsou vždy příjemně strávené volné dny, proplkané, propité (někdo v mléku, cole, jiní v pivu, vínu či rumu...) a sem tam proťkané přednáškou, hráním her, okopávané (někteří tomu říkají fotbal) a podobných bláho-
vin, či procházením se v kostýmech ze SF filmů a seriálů.

Prostě na velkých conech je člověk zahlcen možnostmi v takové míře, že se občas nedostane pořádně nikam, neboť přelétá od jedné zajímavé věci ke druhé a vlastně nestihne vůbec nic. Nebo si o nich nechá vyprávět, když sedí u útulného stolu, před sebou má stejk (můj případ na Festivalech fantazie) a je mu dobře.

Několik fanů (nebudu jmenovat Miloše Podpěru a Zdeňka Rampase) pojalo taková šílená nápad uspořádat malý con jako vzpomínku na ten úplně první Parcon, konaný v Pardubicích před třiceti lety. Tedy nejen uspořádat, ale pozvat tam ty, kteří se tehdy v Pardubicích objevili a třeba potom už příliš další cony nenavštěvovali.

Kupodivu přijela skoro stovka postarších (tedy kromě dam, které bych si do této kategorie nikdy nedovolil zařadit) fanoušků a strávili pohodové tři dny v malém hotelu, kde se opravdu plkalo a plkalo.

Dokonce páni pořadatelé udělali něco i pro zdraví některých příjezdů a ubytovali je opodál, takže jim umožnili při bloudění Pardubicemi poznávat jejich noční krásy.

Všichni dinosauři dostali, jak už to na conech bývá, hromádku materiálů, tentokrát tam však byly i věci velmi neobvyklé jako například Dinočas (parafráze na Kočas, první to publikační možnost soutěžících na Parconu v dřevních dobách, kde se někteří, stále ještě píšící dinosauři, pochlubili částmi svých rozepsaných věcí) nebo Dinokalendář s portréty některých fanů namalovaných Milanem Fibigerem. Mimochodem, zvláštností tohoto kalendáře je nejen to, že začíná květnem 2012 a končí dubnem příštího roku, ale i postaršením Jiřího Walkera Procházky (snad aby se necítil mezi tolika staršími a zasloužilými fany tak mladě...).

Prostě Dinocon byl fajn a doufám, že za deset let, až zase bude další, nebudeme tam už všichni na vozíčkách...

Vlado Ríša

Kde se dá sehnat XB-1?

Na našem webu (www.casopisxb1.cz) můžete najít všechny prodejny, kde je možné koupit XB-1, nebo si v onom seznamu vyhledat prodejnu nejbližší vašemu bydlišti.

SF koncert

V pražském Rudolfinu se uskutečnil 29. dubna slavnostní koncert *Pocta Johnu Williamsovi* k jeho 80. narozeninám. Vystupoval na něm Pražský filmový orchestr pod řízením Jiřího Korynty a Pražští pěvci, řízení sbormistrem Stanislavem Mistrem.

Pokud si neuvědomujete, proč se na tomto místě a v tomto časopisu píše o koncertu ve svatostánku vážné hudby, tak vězte, že John Williams je autorem hudby k takovým filmům, jako jsou Hvězdné války, Čelisti, Indiana Jones, Harry Potter, E. T. nebo Jurský park. Samozřejmě nejen k nim. Rudolfinum bylo naplněné až k prasknutí a bylo co poslouchat.

O poklad Moravského sklepa

2. ročník literární soutěže v žánru science fiction, fantasy a horor pro začínající moravské a slezské autory (zúčastnit se ale mohou autoři z celé ČR i Slovenska).

Podmínky pro zařazení autorky či autora do této soutěže jsou:

Do soutěže nelze přihlásit již publikovanou práci (výjimku tvoří pouze servery typu písmák.cz). Autor nesmí mít publikovanou žádnou knihu.

Práce musí být psána spisovnou češtinou/slovenštinou, výjimku tvoří pouze citáty a přímá řeč.

Minimální věk autorů je 15 let.

Horní věková hranice ani rozsah práce NENÍ omezen. Dodržování normostran není povinné.

U každé práce musí být uvedeno jméno a příjmení (žádné přezdívky ani pseudonymy), zpáteční adresa, rok narození, telefonní číslo a e-mail autora.

Své práce můžete zasílat pouze v elektronické formě ve formátu PDF na níže uvedený e-mail. Z důvodu ochrany autorských práv nebude dílo v jiném formátu přijato do soutěže.

Soutěž je vypsána v několika kategoriích dle poslaných děl. Organizátoři soutěže si vyhrazují právo neudělit ceny ve všech kategoriích.

Práce posílejte na:

PokladMS@gmail.com

Informace také na čísle:

776 160 701

Další info na www.fenixcon.com

Uzávěrka soutěže je 31.10. 2012, vyhlášení výsledků a vítězů proběhne na Fénixconu 2012 v Brně.

DINOKALENDAŘ 2012 – 2013

BYLI JSME PŘI TOM

Vydán u příležitosti Dinoconu - Pardubice 2012, 30 let od prvního Parconu

SETKÁNÍ VŠECH PŘÍZNIVCŮ KOMIKSU!

2. 6. 2012 od 9.00

Klub Cross, pár metrů od zastávky metra Holešovičká, na křižovatce Plynární a Jankovcovy, Praha 7

Křty novinek · Filmy · Přednášky · Komiksové figurky · Obrazová alba · Diskuze o komiksech Manga a anime · Burzy komiksů · Vydavatelské panely · Dražba originálních kreseb...

Prodej komiksů českých i zahraničních za nejnižší ceny

Pátý ročník ceny Fabula Rasa!

Vstup zdarma!

Bližší informace najdete na stránce www.cflw.cz nebo přímo na místě www.cflw.cz www.cflw.cz

Lionel Davoust

Bitva pro vzpomínku

(BATAILLE POUR UN SOUVENIR)

„Každá troška poznání, která se stává mocí, má v sobě smrt jako ústřední sílu. Smrt všemu propůjčuje poslední dotyk, a čeho se smrt dotkla, stává se skutečnou mocí.“

Don Juan v *Oddělené skutečnosti* Carlose Castanedy

Za rozbřesku jsem políbil svou mladou ženu a syna a odešel z Clerdannu. Omšelou lamelovou zbroj z lakovaného dřeva jsem si obepnul řemenem, na němž mám zavěšenu šavli s dlouhým jíl-cem. Omiliane se v koutcích leskly slzy, ale hrdě zvedla bradu a se sevřenými rty na mě povzbudivě kývla. Chirène už zvedal ruku, že mi stiskne paži po způsobu vzpomínáčů, těch, kdo bojují vzpomínkami, na poslední chvíli se však zarazil a přitiskl se ke mně. Bylo to kratoučké, ale silné objetí. Odstoupil sám od sebe. Hleděl jsem na ně s úsměvem, znovu jsem si vštěpoval obraz těch, kdo mi dávají sílu. A poté jsem se odebral k vojsku.

* * *

Za úsvitu jsme se v horském mrazu shromáždili na plošině Útesů. Náš šik sešel z Clerdannu po kamenité cestě, která se vlnila mezi vysokými štíty, na rozlehlou travnatou plochu připomínající skalní výběžek, jež se lehce dotýkala pomalá bílá oblaka. Stíny už ustupovaly, bylo slyšet mručení vojáků a frkání těch několika málo koní, kteří nám zbyli. Klidným krokem jsem procházel mezi prapory a hleděl na muže, již dnes pravděpodobně zahynou. Nasával jsem přítomnost mrtvých, těch ztracených životů, které budou žít a posilovat mé zabývání. Z pomalých pohybů lučištníka, jenž roztržitě hladil tvrdou zemi, svoji zemi, z níž vyrůstají jeho šipky, z hořkého a krátkého smíchu dvou pěšáků, kteří si vyprávějí oplzlé vtipy, z pohledů plných obdivu a obav, jež se na mne obracely, jsem vyčítal to, co víme všichni: šance na vítězství máme nepatrné a zřejmě nás čeká konečná, rozhodující bitva. Ale Hiéral se nevzdá. Jeho vzpomínáči budou bojovat do posledního muže a vrhnou se na útočníka s vrcholnou konečnou zběsilostí. A tak snad vzpomínka na náš odpor přetrvá věky v Říši, která se bez přestání rozpíná, polhluje národy, zavádí své stroje a vyhlazuje rozdíly.

„Cítím hnusný smrad asrijských strojů. Ty mraky nejsou tak úplně přirozené.“

Došel ke mně Fraél. Přílbu z lehkého dřeva držel v podpaží. Pohled upíral na neurčitý obzor plošiny a vrčel jako šelma uvázaná na řetěz. Mrazivý vítr si pohrával se zcuchanými a hrubými prameny dlouhých hnědých vlasů. Stáli jsme vedle sebe. Ve vyděšených rysech jsem viděl už jen neovladatelný, sžíravý hněv. Nebylo mu ještě ani pětadvacet.

„Včera jsem pil, jedl a smál se, jako by noc neměla nikdy skončit,“ pokračoval. „Vštěpoval jsem si do paměti každý okamžik. Jedna číšnice se věnovala jakoby jen mně. Těsně před svítáním jsem si ji vzal na hospodském stole. Dnes do úderů meče vložím bělost její kůže, její slastné sténání, žár jejího lůna a svou rozkoš. Dám do nich svou opilost a kamarádský duch onoho večera. Budu zabíjet, Thelíne, zabíjet jako nikdy předtím.“ Odmlčel se a vzdychl si. „Zítřka zapomenu i jméno té úžasné dívky – Svaé...“

„Takže budeš jako vždycky pít, jíst, smát se a milovat, abys zapomněl, že vlastně ani nevíš, co ti chybí.“

Fraél se ke mně otočil a tvářil se zarputile.

„Ne. Budu pít a milovat se, to ano, ale pro další bitvu. Jdu do toho naplno, Thelíne. Na mne nikdo nečeká. Nemám vzpomínku,

kteřou bych uchovával. Nedoufám, že bych se dožil tvého věku. Žiju jen proto, abych živil své zabývání.“

S pyšným výrazem mi stiskl paži. Opětoval jsem pozdrav a Fraél zase odešel.

* * *

Fraél měl pravdu: ty mraky nebyly tak úplně přirozené.

Asrijskou armádu jsme ucítili mnohem dřív, než jsme ji spatřili. Severák přinášel nasládlý pach jejich zbraní: štiplavý kouř s chutí cukru. V mlze na konci plošiny se ukázal předvoj. V bílém oparu jsme rozeznávali hranaté obrysy tanků a vojáky v mechanické zbroji postupující těžkým krokem. Lučištníci se zvedali a začali se řadit. Jezdci nasedali a sevřeli kopí. Urozený pán Reguél přejížděl od jednotky k jednotce, promlouval k mužům a vydával poslední pokyny. Neposlouchal jsem, co říká, plně jsem se soustředil na nadcházející boj. Vzpomínáči nemá v bitvě nadřazeného. Dokud má nač vzpomínat, vydá za deset nebo dvacet mužů.

Mlha se neúprosně blížila a připomínala mi tak nemilosrdné rozpinání Říše. Díky převaze, za niž vděčí parokrystalům, které magickými výpary pohánějí jejich stroje, postupují Asrijci stále dál a dál. Ty, kdo se nedokáží přizpůsobit jejich vědě, technice a politice a nevrhají se jim k nohám a neškemrají o ochranu, porazí a rozšiřují tak po světě svůj vliv a svůj způsob myšlení. A nyní i u nás. Nějaký čas se nám dařilo jejich postup zadržovat. To byla podívaná, když celá jednotka prchala před nespoutanou zběsilostí několika vzpomínáčů v lehké zbroji! Bránili jsme tuto zemi, jež nám patří už celá pokolení, ctíli svá spojení, drželi svá rýžová pole, pastviny na úpatí Útesů, avšak naše hrdé bašty nakonec padaly jedna za druhou. A nyní jsme stáli na úpatí Clerdannu, kde se mělo rozhodnout o výsledku této války. Přál jsem si totéž co všichni vzpomínáči: aby se této bitvě zúčastnil generál Erdani, ten asrijský stratég, který nám přivodil všechny porážky. Bude pro nás ctí utkat se s mužem, jenž dokázal prolomit naši obranu... a odnést si jeho hlavu.

Vítr už přinášel nepetržitě vrčení tanků. Pod sandály se mi chvěla zem, slyšel jsem rytmické, nelidské bušení. Mladý lučištník, ještě jinoch, se na mě ustrašeně podíval. Naše šipky mu jistě připadaly směšné proti asrijské zbroji. Nepromluvil, ale já věděl, že hledá oporu v nejstarším žijícím vzpomínáči.

„Musíš pořádně mířit.“ Víc jsem mu neměl co říct.

Nepřátelské vojsko se zastavilo těsně za hranicí dostřelu našich luků. Nasládlá mlha zahalovala slunce, jemuž jsou slova jako čest a smrt lhostejná. Usmíval jsem se do ní. Cítil jsem, že se blíží ustálení jako před každou bitvou. Věděl jsem, že navzdory mlze, která nás zatím vzájemně skrývá, se bojovníci v obou táborech už chystají vyhledat svého nepřítele. Napětí z rozrušení nebo strachu vrcholí v tomto velice přesném, nepostižitelném okamžiku, jenž se přesto zdá být věčný. Barvy, pachy, vjemy nabývají nové, prchavé ostrosti. Žil jsem pro intenzitu tohoto okamžiku, kdy se veškerá energie soustředí do nepostižitelné přítomnosti. V této chvíli je vítězství podružné. Podstatné je jen předjímání, očekávání, ta palčivá koule v hrudi. Byl jsem mrak před bleskem, troud před plamenem, zdánlivě klidná řeka. Můj hněv však potají, pozvolna zdolával vnučenou překážku. Za chvíli, brzy – prostě za nějaký čas – vše prolomím, vše strhnu, vše spálím. Byl jsem rovnováha před zvážením. Pírko na složených ptačích křídlech.

A tu jako by oběma armádami proběhl jakýsi signál. Pták vzlétl. Peklo se rozpoutalo.

* * *

Na únavu se nehledí, strach neexistuje, kapitulace je nemyslitelná! Cítil jsem jen hořké opojení ze zabývání, jak jsem vzpomínky zbavoval emocionálního náboje, jak jsem vydával nahromaděné city, zcela zapomínaje na svůj život, na svou osobnost. Plně jsem se oddal boji. Má paměť byla jako říční tok, proséval jsem z ní klenoty, ty nejmenší si nechával pro nepřítele nejslabšího kalibru, ty největší schovával pro nepřítele, jenž bude hoden, aby jich nabyl mou čepelí.

Se zvířecím rykem jsem se oháněl dlouhou obouruční šavlí a zbavoval se prostinké chvilky se synem.

... slunce teprve vycházelo. Così pestrého usedlo na květinu, která zrovna vykvetla. Chirène se usmál. Poprvé viděl motýla...

Profal jsem kov, tělo a kosti, od ramene až k pupku. Teplá krev mi vystříkla do tváře a na dřevěnou zbroj. Lítost, již jsem vyčítal z pohledu umírajícího Asrijce, zněla jako podivná ozvěna mého zabývání. Bylo mi jasné, že jsem přišel o ono jítro s Chirènem v naší zahradě. Copak jsme tam zažili? Už jsem si nevzpomínal. Zbyla ve mně jen stopa onoho tajemného okamžiku. Bude žít mou tupou bolest vzpomínáče, posilovat mou čest, rozněcovat můj hněv.

Muž ani nedopadl na zem a já už věděl, že mám za sebou dalšího, který se mi nad hlavou rozpřahuje obrovským jednobřítým mečem. Prudce jsem se otočil a

... vrátili jsme se z vítězného tažení na východě. Vešel jsem do dveří a Omiliane na mě kývla. Usmál jsem se na ni a ona mi padla do náruče. Ani jednou se nesnažila pochopit, na co všechno jsem musel zapomenout...

hravě odrazil prudký útok zesílený motory v kloubech. Ti zbabělci se neumějí spolehnout na vlastní sílu, musejí si vypomáhat stroji. Děsivými, masivními zbrojemi bez přileb s pestrými barvami jednotlivky. To my bojujeme naplno. Vrhli jsme se na něj

...byl tam Fraél a všichni ostatní. Co chvíli jsme vybuchovali smíchy. V přetopené hospodě mi hrdlem protékalo studené pivo, sladké stejně jako ta noc...

a má čepel, nesená chvílí chlupské družnosti – jakou chvílí? –, projela vojákem a jeho strojem skrz naskrz. Kdyby ji ovládal obyčejný člověk, nevydržela by takový úder a zlomila by se.

Chvíle oddechu v obluzujících výparech parokrystalů. Nabíral jsem dech. V uších mi hučelo. Do toho ohlušující střelba tanků. Bratři a já je musíme zaměstnat, dokud nenajdeme jejich generála a nezabijeme ho. Všude kolem se váleli muži. Naši bojovníci, naši synové. A po nich dusaly ocelové boty Asrijců. Nevvylálo se to dvakrát dobře. Ze stříbité mlhy se vynořil stín a hnál se ke mně. Fraél.

„Naše jízda byla poražena,“ lapal po dechu a doběhl na mou úroveň. Zbroj měl potřísněnou krví a blátem a na mnoha místech poraženou, s rozštípanými lamelami vypadala dost bídně. Zřejmě jsem na tom nebyl o moc líp. Ale oba jsme zatím vyvázli bez zranění. „Jeden z nich přišel umřít až ke mně, se zprávou. Průzkumníci objevili v zadním voji tank se silným doprovodem.“

Srdce mi poskočilo. „Že by generál Erdani?“

„Možné to je.“

„Takže pořád ještě máme naději na vítězství!“

Fraél na mne upřel dlouhý, mlčenlivý pohled. Bylo mi jasné, co si myslí. Považuje mě za slabšího než on, protože mám Omiliane a Chirèna. Blízké, kteří mě táhnou k sobě, rodinu, již bych mohl ve svém srdci ztratit, pouta, která v sobě nosím. Nad Fraelem nemá nynější dění moc. Když dojde k bitvě, když se nad ním vznáší smrt a čeká na jeho chybný krok, nepotřebuje opodstatnění: prostě se bije v očekávání konce.

Netuší však, že miluji Omiliane a Chirèna proto, abych se od nich pokaždé, když svírám šavli, snáze odloučil. Mé srdce patří zcela jim, abych jim je o to lépe opět vzal při každém dalším boji. Pěstuji si tato pouta, abych je mohl lépe stravovat. To proto jsem dosud neporažený. A také proto mě milují.

Fraél nakonec opáčil:

„Budiž, jsi z nás nejmávanější. Nechám ti ho, ale jdu s tebou. Musíme prorazit jeho gardou. To ani ty nezvládneš sám.“

Přikývl jsem. Vždyť asrijské tanky chrlí palbu ničivou i pro vzpomínáče, který se dovolává ochrany své čepele tím nejsrdce-ryvnějším způsobem.

Přítáhli jsme si řemeny a vyrazili se zdviženými šavlemi.

* * *

Tentokrát jsme prožívali sebezapomnění v radostné zlobě.

Nic nedokázalo odolávat naší válečnické zběsilosti. Muži v těch směšných pouzdech se káceli k zemi. Jejich krev a vnitřnosti se mísily s bělavými parokrystaly a černavými kapalinami řinoucimi se z přetátých strojů. Jen step vnímala jejich sténání. Fraél a já jsme asrijskými řadami vyorávali brázdu smrti. Pokaždé, když jsme zabíjeli, i my jsme trochu umírali, jako mrchožrouti vlastní paměti jsme se zbavovali toho, co dává našim životům smysl.

... procházka pod horskými štíty. Podal jsem Omiliane ruku a pomáhal jí přejít brod...

... šel jsem sám ve zbroji a se šavlí na zádech po clerdannské silnici. Pobýval jsem předtím na hranici, ale vracel jsem se. Bitva nás stála hodně a zabývání mě sžíralo. Toužil jsem zjistit, oč jsem přišel. A vědomí, že jsem přišel o hodně, mne naplňovalo hrdostí...

... bzučení hmyzu, první letní odpočinek, slunce mě hřeje na kůži...

Probili jsme se asrijskou armádou podobni našim šavlím, jež ustavičně dobrušuje náš hněv, náš vzdor. A potom jsme se jako větvičky lapené v protiproudu při běhu bystřiny ocitli v relativně tiché chvíli klidu. Před námi se tyčily dva tanky, obrovští hranatí mas-todonti ze šarlatového kovu, ježící se hroty, s koly vysokými jako jakové a vyzbrojené jediným kanonem, do něž by klidně vklouzl celý člověk. Jejich burácející a monotónní hlasy nám zněly v útro-bách a do toho v pravidelných intervalech chrlily těžké, křídové kotouče dýmu.

Neměli jsme strach. Jediná emoce, již vzpomínáč v boji cítí, je jeho zabývání, zřikání se sebe sama. Ona tupá a neurčitá úzkost, již vnímáme, když spalujeme své vzpomínky. Chvilé, kdy víme, že jsme o něco přišli, ale nevíme oč.

Těsně před útokem se ke mně Fraél otočil a zpráma na mne po-hlédl.

„Vím, že musíme zaútočit společně. Taky vím, že tě mám krýt. Pamatuju si tvé jméno. Jsi Thelín. Ale než se budu za tebe bít, chci se tě ještě na něco zeptat. Kdo jsi?“

Na okamžik jsem strnul. Nebyl jsem s to odpovědět. Upřeně jsem na něj hleděl.

Fraél na mě zapomněl. Můj přítel na mě zapomněl.

Nedopřál jsem mu čas zeptat se znovu. Tvářil jsem se zcela ne-tečně – aspoň jsem doufal. Ten mladý trouba! Je příliš mlád, než aby dokázal ovládat svou zběsilost, ostatně jako mnoho jiných vzpomínáčů. Je nucen žít stále intenzivněji, stále rychleji, aby si na bitevním poli udržel sílu, život a čest. Aby mu krev a údery na-vždy nevysušily srdce. Stejně tak se probouzí a sílí jeho zabývání.

Prudce jsem mu stiskl paži.

„Jsem vzpomínáč jako ty.“

Co vlastně říct jiného?

Chvilí to vypadalo, že se chce ještě na něco zeptat. Dolní ret se mu chvěl zabýváním. Rovněž mi stiskl paži. Měl jsem pocit, že už jsem pochopil.

Zazněl výstřel z tanku a my se rozběhli. Fraél se vrhl se zuřivým rykem na nejbližší tank. Hnal jsem se za ním, ale na poslední chvíli jsem zahnul a vklouzl mezi stroje. Rozpáral jsem břicho jednomu, pak druhému vojákovi, s chropotem se skáceli k zemi. Je to chropot člověka, nebo stroje? Jak ti lidé mohou vědět, co vlastně jsou? Pro-běhl jsem nepřátelskou palbou, jež rachotila a třeskala a směšovala pach spálené země s pachem páry.

Fraél mi za zády neartikuloval, nelidsky vykřikl.

Ten křik jsem znal až moc dobře.

Už neměl co ztratit, co zapomenout. Zůstala jen bytost zbavená minulosti, vzpomínek, veškerých emocí – zbylo jí jen zabývání, ten stále narůstající sžíravý pocit, ta ztráta, již nemůžeme nikdy zdolat a která nás nakonec plně zachvátí.

Když už jsem skoro proběhl kolem těch dvou strojů, zpomalil jsem a otočil se. Fraél je přece spolubojovník, vzdám mu čest tím, že budu obdivovat jeho poslední úder mečem, úder, na který se, jak se prohlubovalo zapomínání, připravoval po celý život. Budu se napájet jeho velikou smrtí, silou jeho šavle, jíž zdolá nepřítele, jakmile do ní vloží svou konečnou emoci – zabývání. Konec toho vzpomínáče si vštípím do nejmenších podrobností, a až přijdou mí nepřátelé, smrt druhá se vtělí do mé šavle a Fraél jí zabije naposled – z nicoty.

Sledoval jsem, jak se s pěnou na rtech a vytřeštěnými očima vrhá na tank a vydává přerývaný ryk. To se smál, smál se šíleným smíchem vzlétajícím k nebesům, byl to výsměch našim nepřátelům, opojení z poznání neskutečné síly, radost, že dospěl k završení svého válečnického života. Čepel se temně leskla, byla to čern, jež mu pohlcovala ruce a procházela celým mečem.

Udeřil nehmotnou zbraní. Byl jako noční bouře.

Čelo tanku se rázem s ohlušujícím skřípotem zborilo ve zmačkaný plech. Zád stroje se rozletěla v oslepujícím výbuchu bílého

CHCETE SE ZDOKONALIT
V KRESBĚ A MALBĚ?
PRÁVĚ PRO VÁS
JE NOVĚ OTEVŘEN
SALON UMĚNÍ
AKADEMICKÉHO MALÍŘE
MILANA FIBIGERA
V CENTRU PRAHY
V BLÍZKOSTI METRA
I. P. PAVLOVA.
BLÍŽŠÍ INFORMACE NA
www.milanfibiger.com
A NA
www.salonumeni.cz

ohně. Ostré střepiny kosily vojáky, kteří nestačili uniknout. Plameny rozpalovaly zbroje do ruda, v nich zařiva upalovaly bolesti řvoucí muže. Některé zbroje explodovaly. Přeživší Asrijci se dali na útěk a opouštěli i druhý tank.

Úchvatná, veliká smrt! Slzy radosti se mi kutálely po tvářích a rozhodným krokem jsem zamířil k tanku generála Erdaniho.

* * *

Generál byl mladý muž s krátkými havraními vlasy a jasně modrýma očima. Vězel v netknuté zbroji s groteskními, zlatem zdobenými výdutěmi kloubů. Na zádech měl nestvůrný, čtyři dlaně široký sekáč, jaký běžně používá asrijská pěchota. Stál mezi dvěma elitními vojáky v rudé zbroji na pozorovací plošině tanku, z níž přehlížel bojiště.

Především mě překvapilo jeho mládí. Navzdory jizvám v obličejí mu ještě nebylo ani dvacet. Stratég, který láme hiéralský odpor, byl ještě jinoch. Hotový génus. Navíc génus, jemuž zřejmě nechyběla jistá noblesa. Když na mě jeho tank namířil, autoritativně zvedl ruku a hlasitě ho zastavil. To by potvrdzovalo zvěsti, že není rodem z Asrethu. Taková ušlechtilá gesta nemají generálové Říše ve zvyku, zpravidla je zajímá pouze účinné vedení bitvy.

Za rytmického sykotu zbroje složil ruce v železných rukavicích na zábradlí.

„Očekával jsem tě, Thelíne Curmeriale! Znáš mě,“ křikl.

Při té vrcholné urážce jsem stiskl zuby a pevněji jsem sevřel šavli, z jejíhož jílce skapávala krev.

„Kdybys mě skutečně znal, pak bys věděl, že už nemám rodové jméno,“ zařval jsem na něj vztekle.

„Ach, ovšem,“ odpověděl dobromyslně. „Jsi přece vzpomínáč. Při iniciaci vás zbavují jména. To je to první, nač zapomínáte.“

Jak to může vědět? Své jméno samozřejmě znám, ale nic už pro mě neznamená: je to jméno kohosi cizího.

„Je to tak, znáš nás dobře.“ Překvapení mě přimělo lehce zmírnit tón. „Chápu, proč díky tobě Říše tak úspěšně postupovala naší zemí. Byl bys skvělý protivník, kdyby ses jako sketa neskrýval za parokrytaly své zbroje!“

S mechanickým sykotem se napřímil.

„Chceš ukázkou, máš ji mít,“ pronesl hlasem, v němž doutnal vztek. „Skolím tě a pak připojíme Hiéral k Říši.“

Svižně přeskočil zábradlí a s pokrčenými koleny přistál před tankem. Zbroj dopad ztlumila. Jak se narovnával, ozývalo se pronikavé skřípění a unikala pára. Znechuceně jsem se ušklíbl. Hmátl dozadu a tasil tu svou nelidskou zbraň. Uchopil jsem šavli pevněji. Voják v rudé zbroji, který stál napůl zakrytý tankem za Erdaním, se chystal tasit.

„Ať do toho nikdo nezasahuje!“ štěkl generál.

Zaútočil se zvířecím rykem, nohy mu těžce zabušily o zem. Odrazil jsem

... maminka mi otírala čelo. Měl jsem vysokou horečku, díval jsem se ven...

jeho útok. Od čepelí zasrřely granátové jiskry. Zatočil jsem šavlí a udeřil

... z výšin kláštera, viděl jsem modrající sníh, když se snesla noc a prorážely jí hvězdy...

směrem dolů. Odrazil ji. Provedli jsme ještě několik útoků, ale ani jeden jsme nedokázali prorazit soupeřovu obranu. Nakrátko jsme od sebe odstoupili, abychom nabrali dech.

„Jsi dobrý, Thelíne,“ pravil Erdani s úsměvem a ztěžka oddechoval. Se zbraní stále v ruce se napřímil. Pro jeho stroj jako by těžký sekáč nic neznamenal. Já však zarazil šavli do země. Válečník musí umět šetřit silou. „Víš ty, že jsem se o tebe hodně zajímal?“ pokračoval. „Prý ses oženil, prý máš syna. A já si myslel, že vzpomínáči jsou samotáři.“

„Taky že jsme. Když nastane konec, zůstáváme sami tváří v tvář zabývání.“

„Vážně?“ zabručel. „Tak kdy na ně zapomeš?“

Zčistajasna pokrčil kolena. Motory zbroje se rázem rozběhly a prudce jej na mě vystřelily se zdviženou čepelí. Uskočil jsem.

...včera večer jsme se s Omiliane odebrali do ložnice. Oběma nám bylo jasné, že nastávající bitva bude patrně poslední. Vášnivě jsme se milovali, nikoli však zoufale, neboť náš život patří naší zemi, Hiéralu, a v naší cti není pro lítost místa...

Kdybych nečerpal z tak silné vzpomínky, Erdani by mě v tom rozběhu bezpochyby převálcoval. Překulil jsem se a hned vstal. Generálovi ujely na blátě nohy. Nechal jsem se zmást jeho zdánlivě noblesním chováním, ale to se už nestane. Je to však nebezpečný bojovník, porazit ho může jen to nejlepší ze mě.

„Zdalipak nějaký život stojí za to být žit, vzpomínáči?“ procedil mezi zuby. „Jsi první, kdo přesáhl třicet pět let. Nač se dožít takového věku, když musíš zapomínat na radosti i strážně svého života?“ Opovrživě si odfrkl. „Kdo ve skutečnosti jsi? Jak můžeš takhle žít?“

„Zaslíbili jsme se cti našeho lidu,“ odvětil jsem.

Erdani zavrčel a vztekle udeřil sekáčem do země. Vystříklo bahno a šlehlo mě do tváře. Nehnul jsem ani brvou. Pouze jsem tiskl čelisti, svaly jsem měl napjaté, číhal jsem na jeho sebemenší pohyb. Připadalo mi, že kanony už ztichly. Obalila nás sladká mlha. Bitva, tato bitva za náš lid, za náš způsob života, se zřejmě omezila pouze na náš souboj.

„Odpověz na mou otázku!“ naléhal panovačně. „Žijete v těch vašich horách jako divoši, bráníte se veškerému vnějšímu vlivu. Žádná vize pro budoucnost! Už po staletí žádná změna!“ Erdani skoro řval. „Řekni mi tedy, Thelíne, k čemu takový příšerný život?“

Smutně jsem potřásl hlavou.

„Když to nedokážeš pochopit sám, nemělo by smysl ti to vysvětlovat. Tvrdíš, že můj život je strašný, ty, kdo obýváš města, v nichž je pára tak hustá, že tam za dne vládne bílá tma? Ty, kdo jsi zapomněl, jak chutná čistý vzduch? Ty, kdo svěřuješ svůj osud vrtochům nějakého stroje?“

„Ty vrtošivé stroje, jak jim říkáš, právě lámou váš ubohý odpor,“ zavrčel Erdani.

Vzdychl jsem si. „Ano. Díky tvému géniu. Já však doufal, že se setkám s velkým mužem. Zklamal jsem se.“

V generálově pohledu svítila ryzí nenávisť. Vydal neartikulovaný, chraptavý křik a vrhl se na mě. Kapka

... zoufalství pociťované na clerdannské cestě... Vracel jsem se, ale už jsem nevěděl proč...

šťěstí a uhnul jsem. Náš souboj pokračoval. Neúnavně. Když udeřil, jeho čepel se srazila s mojí. Když jsem se na něj vrhl, uskočil. Když mě chtěl pod sebou rozdrtit, odkulil jsem se z jeho dosahu.

Když jsem se snažil klamat tělem, předvídal to. Erdani byl jako Asreth, bezcitný, prudký, slepý jako kamenná lavina. Moje šavle však má oči k vidění. Údery jsem vedl přesně a nepřečenoval ani své síly, ani své vzpomínky.

Ale náš boj se vlekl! Mluvil-li Erdani pravdu, bylo třeba porazit ho bez meškání, jen tak lze srazit morálku Asrijců v plném rozletu.

Mívám zvláštní chvíle, okamžiky, kterým matróny, jež si vesele povídají pod barevně natřenými šindeli clerdannského tržiště, říkají nezapomenutelné. Tyto klenoty jsem ponechal na dně toku vzpomínek.

Skryl jsem je pod pískem, jako losos skrývá svou snůšku. Pravidelně jsem se k nim vracel, a jak je čas už svým prostým tokem zkrášloval, lehce jsem se jich dotýkal, propracovával je a hýčkal.

Když jsem vyskočil